

Október 1.

A Gyermek Jézusról nevezett (Lisieux-i) Szent Terézre emlékeztet a mai liturgia.

A franciaországi Alençonban született 1873-ban. A karmeliták lisieux-i kolostorába gyermeklányként lépett be. Alázatos, evangéliumi egyszerűségű és Istenben bízó szerzetes volt. Szavával és példájával ezekre az erényekre tanította az újoncokat is. A lelkek üdvéért és az Egyház terjedéséért ajánlva fel életét. 1897. szeptember 30-án halt meg. Szent II. János Pál pápa iktatta az egyháztanítók sorába.

Betű szerint illenek rá a mai szentmise bevezető énekének szavai:

Az Úr vezette és tanította őt,
S úgy őrizte, mint szeme fényét.
Mint a sas, föléje terjesztette szárnyait,
Felemelte és vállán hordozta.
Mindenben az Úr vezérelte őt.

Hogy minket is mindenben az Úr vezérelhessen, bánjuk meg vétkeinket.

Evangélium után

Az imént felolvasott evangéliumban egymás után többen is odamennek a szenvedése előtt Jeruzsálembe tartó Jézushoz, és jelzik neki, hogy követői szeretnének lenni. De a tényleges csatlakozás előtt előbb mást szeretnének tenni. Eltemetni az édesapát, elbúcsúzni családtól. Ezek a mi szemünkben helyes cselekedetek. Jézus azonban az ő követéséhez még az ezekről való lemondásnál is nagyobbakat követel.

Az evangélium nyitva hagyja a kérdést, hogy a három személy miként válaszolt, elindultak-e Jézus nyomában.

Sokan hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ez a történet csak papi, szerzetesi pályára készülőknek, fiataloknak szól. Az evangelista nem említi a Jézust követni akarók korát. Az apostolok között János apostol volt a legfiatalabb, de már ő is felnőtt volt. Azután meg az evangéliumokban leírtak, nemcsak a Jézus korabelieknek szólnak, hanem mindig azoknak, akik azt hallják. Ez a ma nekünk.

A történet nyitottsága válaszára ösztönöz minket. Vajon hogyan döntenénk mi, ha ilyen helyzetbe kerülnék?

Mindegy, hogy én lépek Jézushoz a követés vágyával vagy ő hív meg engem, a kérdés mindig az, hogy el tudom-e hagyni mindazt, ami a követésében akadályoz? Le tudok-e mondani arról, ami a templomba való eljutásomban akadályoz. Le tudok-e valamiről mondani azért, hogy Jézus nevében jót tegyek a rászorulóval.

Nem elegendő ugyanis a szándék, az elhatározás, ha bizonyos dolgok megakadályoznak abban, hogy egyre tökéletesebb követője legyek Jézusnak.

A követésnek, a tanítványi életnek ez a lényege: egészen az Úrnak adom magam, nem tekintek hátra. Szent Pállal mondom, mindent szemétnek tartok, ami mögöttem van, és neki feszülök annak, ami előttem van. Mindig csak előre, legalább egy félcentiméterrel, és sohasem hátra. Azon az úton, amelyen haladnom kell, s azt a feladatot teljesítve, amit tennem kell. Isten országának örömhírét csak elkötelezetten, osztatlan szívvel lehet hirdetni. Ámen

F. F.